

Arrest

nr. 252 225 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Fars van origine en bent u Iraans staatsburger. Op 28 september 2017 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat u bang was om als homoseksueel gearresteerd te worden. Het Commissariaat-generaal nam op 20 november 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw geaardheid. U ging hiertegen niet in beroep. U verklaarde sindsdien deze periode afgesloten te hebben en geen homoseksuele impulsen meer te hebben. Rond de jaarwisseling, ergens eind 2018, kwam u door een van uw vrienden M. A. (...) in contact met het christendom. U was al geruime tijd depressief en hij nodigde u uit om naar de kerk te

gaan. U wou het wel eens proberen. In de kerk werd u warm onthaald en u voelde u er welkom en geaccepteerd. U kreeg de bijbel cadeau, begon er in te lezen, u ging terug naar de kerk en u had veel contacten met een Iraanse pastoor. Hoewel u aanvankelijk argwanend tegenover het christendom stond, raakte u er hoe langer hoe meer van overtuigd. U besloot zich dan ook te laten dopen. U volgde lessen naar aanleiding van het doopsel en werd op 3 maart 2019 gedoopt. Op 12 april 2019 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming omdat u als christen vreest dat u in Iran vervolgd zal worden en omdat in Iran op apostasie de doodstraf staat. Voor de coronacrisis ging u twee keer per week naar de kerk. Op zaterdag ging u naar de les en op zondag naar de mis. Tijdens de coronaperiode volgde u de vieringen online. U leest twee tot drie keer in de week in de Bijbel en bekijkt christelijke filmpjes op YouTube. U plaatst christelijke berichten op uw facebookprofiel. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: twee quasi identieke aanbevelingsbrieven van de Volle Evangelie Gemeente Mortsel, d.d. 3 november 2019 en 27 september 2020, waaruit blijkt dat u er zich liet dopen en dat u regelmatig naar de kerk gaat; een getuigschrift ter staving van uw doopsel op 3 maart 2019; en een geheugenstick met daarop filmpjes en foto's van uw geloofsactiviteiten en screenshots van uw activiteiten op facebook en Zoom. U liet na uw onderhoud op het Commissariaat-generaal nog weten dat de inhoud van uw facebookaccount intussen openbaar is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een weigeringsbeslissing genomen omdat er aan het door u uiteengezette asielaanvraag geen enkel geloof kon worden gehecht. U heeft bij uw tweede asielaanvraag geen enkel nieuw element of gegeven aangebracht die deze eerdere negatieve appreciatie inzake uw eerste verzoek alsnog kan wijzigen. U verklaarde immers formeel dat u geen nieuwe elementen had betreffende uw eerste verzoek om internationale bescherming en dat u probeerde er niet meer aan te denken; u had deze periode afgesloten (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 15; CGVS, p. 3; p. 19). Net als bij uw eerste verzoek kan er bij uw tweede verzoek dan ook nog steeds geen enkel geloof aan uw beweerde vluchtmotieven worden gehecht.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten heeft, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde religieuze activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw eerste asielaanvraag maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat u betreft zijn er een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw religieuze engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten in België.

Vooreerst kan er gewezen worden op een opvallende samenloop van omstandigheden. Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd, zoals hierboven reeds vermeld, afgesloten met een weigeringsbeslissing in november 2018. In de periode dat deze weigeringsbeslissing werd genomen, maakte u kennis met het christendom. U verklaarde in dit verband op 26 november 2019 op de Dienst

Vreemdelingenzaken dat u sinds ongeveer een jaar bekeerd bent wat betekent dat u rond november 2018 kennis maakte met het christendom (DVZ verklaring 2e VIB, vraag 9). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u enerzijds dat u ergens eind 2018 kennis maakte met het christendom (CGVS, p. 8); ook verklaarde u dat het zo een twee en een halve maand duurde eer u volledig overtuigd was van het christendom (CGVS, p. 11). U liet zich op 3 maart 2019 dopen. Anderzijds verklaarde u op het Commissariaat-generaal tevens dat u in het centrum waar u verbleef andere bewoners zag die al een tijdje naar de kerk gingen, dat u zag dat het rustige mensen waren die in balans waren en dit ook uitstraalden en dat u zich ook zo wilde voelen (CGVS, p. 9). Dat, ofschoon u rondsom u rustige, evenwichtige mensen zag die al een tijdje naar de kerk gingen en u ook zo wilde zijn zoals hen, u pas in de periode dat u de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal ontving ook daadwerkelijk naar de kerk begon te gaan komt bijzonder merkwaardig over.

Dat u uw motivatie om naar de kerk te beginnen gaan niet heeft aangetoond, blijkt voorts uit het volgende. U kaderde uw bekering in een zware depressie die al langere tijd bezig was: sinds u uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende, kampte u met depressieve gevoelens. Na uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste verzoek werd het erger en ging het steeds bergafwaarts. U verklaarde de depressie door isolatie, eenzaamheid en traumatische gebeurtenissen (CGVS, p. 8). U zat in een negatieve spiraal, u zonk steeds verder weg, het was alsof u verlamd was, het werd steeds erger en erger, u zat alleen op uw kamer en u zette u alleen maar recht om naar de eetzaal te gaan (CGVS, p. 10). Naast het feit dat het bevreemdend is dat u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielpcedure nergens gesproken heeft over een mogelijke depressie en dat uit uw verklaringen afgeleid in het kader van uw tweede asiolverzoek blijkt dat u nooit psychologische hulp heeft gezocht voor uw nochtans zware depressie, waardoor u uw beweerde depressie niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft u uw stelling dat u wist dat niemand behalve God u kon helpen om u uit uw depressie te helpen – daarom ging u na uw eerste kerkbezoek opnieuw naar de kerk (CGVS, p. 9) – niet aangetoond. Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming blijkt immers dat u helemaal geen religieus ingestelde persoon was: u zei dat uw ouders heel religieus waren, dat ze wilden dat u zoals hen was, bad en naar religieuze ceremonies ging, maar dat u dit niet wilde, dat u [in naam] sjiit was maar dat u het niet geloofde en dat u geboren was als moslim maar dat het uw keuze niet was (CGVS 1e VIB d.d. 11 september 2018, p. 5). Dat u nauwelijks twee à drie maanden nadat u deze verklaringen, waaruit geen enkele religieuze ingesteldheid blijkt, aflegde, na één enkel kerkbezoek overtuigd was dat enkel God u uit uw depressie kon loodsen, kan helemaal niet overtuigen, temeer daar u tegenstrijdige verklaringen aflegde over welk gevoel uw eerste kerkbezoek bij u teweegbracht. Gevraagd wat u bij uw eerste kerkbezoek precies aansprak, antwoordde u dat het feit dat de christelijke kerkgangers door middel van vreugde, blijdschap en muziek God prezen, dat ze zeiden dat God op dat moment tussen hen aanwezig was en dat ze u vriendelijk en warm onthaalden ervoor zorgde dat u zich op uw plek voelde, dat u zich welkom voelde en dat u voor het eerst een beeld had van God dat niet angstaanjagend was. Erop gewezen dat men overal vreugde en muziek kan vinden, bevestigde u en erkende u dat u het bij uw eerste kerkbezoek een beetje raar vond, dat u dacht dat ze drugs hadden gebruikt en dat het allemaal te mooi leek om waar te zijn. U stond er dan ook heel argwanend tegenover. U zei dat u zich later over dit argwanende gevoel schaamde (CGVS, p. 9). Dat u aanvankelijk beweerde dat u zich bij uw eerste bezoek op uw plek voelde om nauwelijks enkele ogenblikken later te beweren dat u er toen heel argwanend tegenover stond, houdt helemaal geen steek. Dat u hoewel u noch de redevoeringen – u verstond de tolk, die achterin de zaal zat, toen niet goed – noch de in het Nederlands gezongen palmen verstond (CGVS, p. 8-9; p. 11), in die mate geboeid was dat u een tweede keer terug naar de kerk ging is eveneens opmerkelijk. Hierop gewezen, zei u plotsklaps dat uw vriend, die naast u zat, toen voor u uitlegde wat er gebeurde (CGVS, p. 10). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet als een overtuigende verklaring hiervoor in aanmerking worden genomen.

Uw incoherente verklaringen over uw ervaringen bij uw eerste kerkbezoek en het bevreemdende feit dat, ofschoon u inhoudelijk nauwelijks iets had verstaan, naar de kerk bleef gaan, doen, mede gelet op het moment waarop u naar de kerk begon te gaan, met name in de periode van de in november 2018 door het Commissariaat-generaal genomen weigeringsbeslissing inzake uw eerste verzoek, dan ook sterk vermoeden dat u om andere redenen dan u op het Commissariaat-generaal vertelde, en dus niet vanuit een oprechte interesse of overtuiging, naar de kerk begon te gaan en bleef gaan.

Ook het feit dat u zich als persoon zonder enige religieuze ingesteldheid, cf. supra, in een bijzonder snel tempo bekeerde tot het christendom maakt dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de oprechtheid van uw bekering. Immers, in nauwelijks enkele maanden tijd maakte u kennis met het christendom, ging u van initiële argwaan naar overgave en liet u zich dopen. Nochtans kan aangenomen worden dat een vrijwillige en overtuigende bekering een ingrijpende levensgebeurtenis is, waaraan een ruime mate aan reflectie voorafgaat, zeker als men aanvankelijk sceptisch of argwanend tegenover de

nieuwe godsdienst die men leert kennen staat. Dat u zich zo snel na uw eerste kennismaking met het christendom en ondanks uw initiële argwaan liet dopen wijst dan ook wederom niet op een waarachtige bekering.

Dat u niet heeft aangetoond vanuit een oprechte overtuiging christen te zijn, blijkt tevens uit uw incoherente verklaringen over de christelijke geloofspraktijk in het algemeen en over de christelijke feesten in het bijzonder. Zo legde u warrige verklaringen af over Pasen, nochtans het christelijk feest bij uitstek, en Hemelvaart. U bleek niet goed te weten wanneer Hemelvaart wordt gevierd. U verklaarde eerst dat Hemelvaart na Pasen komt, nadien dat Pasen na Hemelvaart komt om uiteindelijk toch (juist) te besluiten dat u het de eerste keer bij het rechte eind had toen u verklaarde dat Hemelvaart na Pasen komt (CGVS, p. 17). Dat Hemelvaart onmiddellijk na Pasen komt, zoals u beweerde (CGVS, p. 17), is bovendien manifest fout: Hemelvaart wordt gevierd veertig dagen na Pasen. Merkwaardig is bovendien dat u op 21 mei 2020 met Hemelvaartsdag een afbeelding op uw facebookprofiel plaatste van Jezus die opvaart ten hemel met de vermelding 'Happy Ascension Day of Jesus Christ'. In het bericht, een repost van een bericht van ene E. K. (...), staat bovendien ook correct te lezen dat Hemelvaart gevierd wordt veertig dagen na Pasen. De vaststelling dat u nauwelijks enkele maanden nadat u dit bericht zelf op uw profiel plaatste niet meer wist dat Hemelvaart gevierd wordt veertig dagen na Pasen wijst erop dat u in wezen weinig voeling heeft met het christelijk geloof en de christelijke feestdagen. Dit wijst er overigens tevens op dat u vanuit een weinig doorleefde overtuiging christelijke boodschappen op uw facebookaccount, vaak reposts van andermans boodschappen, plaatst. Wat uw kennis van de christelijke feestdagen betreft kan nog opgemerkt worden dat u verklaarde dat Pinksteren zeven weken na Hemelvaart komt, terwijl dat zeven weken na Pasen moet zijn en dat u verklaarde dat Hemelvaart op een zondag valt terwijl het steeds op een donderdag valt (CGVS, p. 17). Dat u weinig voeling hebt met het christelijk geloof, blijkt ook uit het feit dat u, gevraagd hoe u Pasen dit jaar gevierd hebt, in eerste instantie antwoordde dat u dat in de kerk gevierd had en dat u zelfs dacht dat er op uw flash-drive een video van de viering stond (CGVS, p. 15). Het was pas later dat u zich plots herinnerde dat u het door corona niet in de kerk had kunnen vieren. Quasi onmiddellijk nadat u zich herinnerde dat u door corona Pasen niet in de kerk kon vieren antwoordde u op de vraag hoe u Pasen dit jaar dan wel gevierd had dat u het met een aantal vrienden gevierd had om u vervolgens opnieuw te corrigeren dat het niet met een aantal vrienden was maar enkel met H. (...) (CGVS, p.15). Dat u zich als zelfverklaarde christen niet onmiddellijk herinnert dat u het belangrijkste christelijke feest niet in de kerk hebt kunnen vieren vanwege corona is hoogst opmerkelijk. Dat u warrige en zelfs foutieve verklaringen aflegde over de belangrijkste christelijke feesten, ofschoon u naar eigen zeggen reeds ongeveer twee jaar christen zou zijn, tast opnieuw de geloofwaardigheid en oprechtheid van uw beweerde christelijke overtuigingen aan. Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u beschikte over een basiskennis van het christendom, wat erop wijst dat u deze religie enigszins bestudeerd heeft. Dit neemt niet weg dat uw (basis)kennis ingestudeerd, en dus niet persoonlijk en doorleefd overkomt. Dit blijkt onder meer uit het feit dat u niet kon antwoorden op de vraag welk evangelie uw voorkeur wegdraagt. U beweerde ze allemaal even boeiend en leerzaam te vinden (CGVS, p. 16). Er kan echter redelijkerwijs aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van de inhoud van de hele bijbel, deze gelovige, gelet op de verschillende stijl en inhoud van de vier evangelies, toch een zekere voorkeur kan uitdrukken voor een bepaalde evangelist, quod non in casu. Voorts is het voor iemand zoals u die beweerde door het lezen van de bijbel overtuigd geraakt te zijn van het christelijke geloof – u kwam zo te weten wie Christus eigenlijk was – (CGVS, p. 11) eigenaardig dat u weliswaar wist dat drie van de vier evangelies op elkaar gelijken, maar dat u niet wist welk evangelie erg verschillend was van de andere drie (CGVS, p. 16). Het is in dit verband ook merkwaardig dat de bijbelse zin 'behandel uw naaste zoals u zelf' u diep geraakt zou hebben en dat u beweerde ernaar te willen leven, maar dat u niet eens kon vertellen waar deze zin in de bijbel te vinden is net zo min als dat u kon vertellen waar in de bijbel uw lievelingsstuk – verkondig het evangelie aan alle volkeren – te vinden is (CGVS, p. 16). Gevraagd wat u het laatste las in de Bijbel, antwoordde u dat het laatste dat u zich herinnerde was dat Jezus heeft gezegd 'ga naar alle volkeren en predik tegen hen': dit stuk, met name het zendingsbevel, las u toevallig omdat u de bijbel gewoon had opengeslagen en toevallig op dit stuk was uitgekomen (CGVS, p. 18). Het is echter merkwaardig dat, naast het opmerkelijke feit dat het laatste dat u las toevallig ook uw lievelingsstuk zou zijn, u niet eens meer wist of u de versie van Marcus of deze van Matheus had gelezen (CGVS, p. 18).

Er kan, gelet op voorgaande vaststellingen, dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom. In het licht van deze vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Dat u aan een zeker aantal christelijke geloofsactiviteiten heeft deelgenomen, zoals u wenste aan te tonen met een aantal bewijsstukken, staat hier niet ter discussie. U heeft echter, zoals reeds aangestipt, niet aangetoond dat u vanuit een oprechte overtuiging hieraan heeft deelgenomen. Er kan betreffende deze geloofsactiviteiten volledigheidshalve nog gewezen worden op de informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals bij uw eerste verzoek en hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit niets blijkt bovendien dat het, gelet op het opportunistische karakter van uw geloofsactiviteiten in Europa, voor u onoverkomenlijk zou zijn om de christelijke posts op uw facebookaccount en instagramprofiel bij terugkeer naar Iran te verwijderen.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke wijze artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig

mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad stelt vast dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij door de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er aan het door verzoekende partij uiteengezette asielrelaas – verzoekende partij verklaarde Iran te zijn ontvlucht omwille van haar homoseksuele geaardheid – geen enkel geloof kon worden gehecht. In het kader van haar huidig verzoek geeft verzoekende partij aan dat zij geen nieuwe elementen heeft betreffende haar eerste verzoek en dat zij er niet meer aan probeerde te denken aangezien zij deze periode had afgesloten (administratief dossier, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 15; administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 3 en 19). Ook in het kader van onderhavig beroep brengt zij geen nieuwe elementen of gegevens bij die deze eerdere negatieve appreciatie inzake haar eerste verzoek alsnog kunnen wijzigen. Derhalve kan er nog steeds geen enkel geloof worden gehecht aan haar beweerde vluchtmotieven.

2.2.6. Voorts bemerkt de Raad, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, dat verzoekende partij door het achterhouden van haar werkelijke vluchtmotieven het de asielinstanties onmogelijk maakt om zicht te krijgen op haar werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom zij haar land verlaten heeft, op haar eventuele relaties met de autoriteiten van haar land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Tevens maakt zij het hierdoor onmogelijk om een beoordeling te maken van het risico van vervolging ten gevolge van haar in België gevoerde religieuze activiteiten, aangezien het hiervoor van primordiaal belang is een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van haar achtergrond, haar eventuele relaties met de autoriteiten en haar vroeger verrichte activiteiten. Door haar ongeloofwaardige verklaringen inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming maakt zij deze beoordeling onmogelijk.

2.2.7.1. In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte tot het besluit komt dat haar bekering een onoprecht karakter zou hebben en verwijst zij naar een internetartikel waaruit blijkt dat veel asielzoekers ontgoocheld zijn in de islam en zich bekeren tot het christendom. Verzoekende partij meent dat de argumenten die verwerende partij aanhaalt geenszins overtuigen en dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat haar bekering een ingrijpende gebeurtenis is geweest, waarbij zij het proces tot bekering zeer gedetailleerd heeft uiteengezet en haar bekering heeft gekaderd in een zware depressie die al enige tijd bezig was. Verzoekende partij citeert hierbij haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij stelt dat het feit dat zij haar kerkbezoeken zeer goed kan omschrijven en haar proces tot bekering op een gedetailleerde wijze kan uitleggen aantoonst dat haar bekering oprecht is, waarbij het gegeven dat zij eerst argwanend was en zich hierover schaamde geenszins opmerkelijk is maar eerder logisch indien men rekening houdt met haar achtergrond en haar depressie. Daarnaast wijst het feit dat zij over een basiskennis van het christendom beschikt erop dat zij oprecht bekeerd is tot het christendom. Volgens verzoekende partij wordt ten onrechte door verwerende partij geoordeeld dat haar kennis ingestudeerd overkomt en werd slechts een beperkt deel van haar verklaringen beoordeeld op geloofwaardigheid. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar pagina 16 van de notities van het persoonlijk onderhoud waar zij in detail aangaf wat haar favoriete evangelie is.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van het religieuze engagement van verzoekende partij. Meer bepaald wordt in dit verband door verwerende partij gewezen op (i) de opvallende samenloop van omstandigheden, aangezien verzoekende partij, ofschoon zij in haar omgeving rustige, evenwichtige mensen zag die al een tijdje naar de kerk gingen en zij ook zo wilde zijn zoals hen, pas in de periode dat zij de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal inzake haar eerste verzoek ontving ook daadwerkelijk naar de kerk begon te gaan; (ii) de vaststelling dat verzoekende partij haar motivatie om naar de kerk te beginnen gaan geenszins aantoonde, aangezien het allerminst overtuigend overkomt dat zij nauwelijks twee à drie maanden na haar verklaringen op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste verzoek waaruit blijkt dat zij helemaal geen religieus ingesteld persoon was, na één enkel kerkbezoek overtuigd was dat enkel God haar uit haar depressie kon loodsen, temeer nu zij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over welk gevoel haar eerste kerkbezoek bij haar teweegbracht, daar zij eerst beweerde dat zij zich bij haar eerste bezoek op haar plek voelde om nauwelijks enkele ogenblikken later te beweren dat zij er toen heel argwanend tegenover stond, en het verder opmerkelijk is dat zij, hoewel zij noch de redevoeringen, noch de in het Nederlands gezongen psalmen verstond, in die mate geboeid was dat zij een tweede keer terug naar de kerk ging; (iii) het bijzonder snel tempo waarmee verzoekende partij zich als persoon zonder enige religieuze ingesteldheid bekeerde tot het christendom, daar zij in nauwelijks enkele maanden tijd kennis maakte met het christendom, van initiële argwaan naar overgave ging en zich liet dopen, dit terwijl nochtans kan worden aangenomen dat een vrijwillige en overtuigde bekering een ingrijpende levensgebeurtenis is, waaraan een ruime mate aan reflectie voorafgaat, zeker als men aanvankelijk sceptisch of argwanend tegenover de nieuwe godsdienst die men leert kennen staat; (iv) de incoherente verklaringen van verzoekende partij over de christelijke geloofspraktijk in het algemeen en over de christelijke feesten in het bijzonder; en (v) het ingestudeerde, en dus niet persoonlijk en doorleefde, karakter van haar (basis)kennis inzake het christendom, nu zij niet kon antwoorden op de vraag welk evangelie haar voorkeur wegdraagt, zij weliswaar wist dat drie van de vier evangelies op elkaar gelijken, maar niet wist welk evangelie erg verschillend was van de andere drie, zij voorts stelde dat de Bijbelse zin 'behandel uw naaste zoals u zelf' haar diep geraakt zou hebben en dat zij ernaar wilde leven, doch niet kon vertellen waar deze zin in de Bijbel te vinden is, zij evenmin kon vertellen waar in de Bijbel haar lievelingsstuk 'verkondig het evangelie aan alle volkeren' te vinden is, en het ten slotte opvallend is dat het laatste stuk dat zij zou hebben gelezen – op een overigens zeer toevallige wijze nadat zij de bijbel gewoon had opengeslagen en op dit stuk was uitgekomen – net ook haar lievelingsstuk zou zijn en zij bovendien niet eens meer wist of zij de versie van Marcus of deze van Mattheus had gelezen.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met haar verweer voormelde vaststellingen op geen enkele wijze *in concreto* in een ander daglicht plaatst. Immers dient te worden vastgesteld dat zij niet verder komt dan het louter herhalen van (een versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Wat betreft nog haar verwijzing naar pagina 16 van de notities van het persoonlijk onderhoud waar zij volgens haar in detail zou hebben aangegeven wat haar favoriete evangelie is, stelt de Raad vast dat een lezing van deze passage bevestigt dat, zoals ook door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, verzoekende partij niet kon antwoorden op de vraag welk evangelie haar voorkeur wegdraagt ("*Over het algemeen heb ik niet echt een favoriet want ik vind ze allemaal even boeiend en leerzaam.*" (notities CGVS, p. 16)). Vervolgens begint verzoekende partij te vertellen over een citaat dat haar diep heeft geraakt en waarnaar zij probeert te leven, namelijk 'behandel anderen zoals jij graag zou willen dat jij behandeld zou worden', doch nergens geeft zij nog aan wat haar favoriete evangelie is (notities CGVS, p. 16). Zij het hierbij tevens herhaald dat verzoekende partij bovendien ook niet met zekerheid kon zeggen waar in de Bijbel men dit citaat kon terugvinden (notities CGVS, p. 16). Waar zij nog verwijst naar een internetartikel waarin gesteld wordt dat veel asielzoekers zich tot het christendom bekeren omdat zij ontgoocheld zijn in de islam, meent de Raad dat dit allerminst volstaat om aan te tonen dat *in casu* sprake is van een oprechte bekering. Verzoekende partij dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het christendom en dat dan ook bezwaarlijk gesteld kan worden dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog wijst op haar doopsel en religieuze activiteiten in België, erop duidend dat zij hiervan verschillende stavingstukken bijbracht, benadrukt de

Raad evenwel dat verzoekende partij, gelet op voorgaande vaststellingen, niet heeft aangetoond dat zij vanuit een oprechte overtuiging hieraan heeft deelgenomen.

2.2.9. Wat betreft verder nog de christelijke posts op haar Facebookaccount en haar Instagramprofiel, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat uit niets blijkt dat het, gelet op het opportunistisch karakter van haar geloofsactiviteiten in Europa, voor verzoekende partij onoverkomelijk zou zijn om deze christelijke posts bij terugkeer naar Iran te verwijderen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog de stelling van verwerende partij tracht te betwisten dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hierbij verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht inzake Iran d.d. maart 2019 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit blijkt dat Iran actief informatie verzamelt en over veiligheidsdiensten beschikt, wijst de Raad er evenwel op dat in ditzelfde ambtsbericht d.d. maart 2019, dat tevens door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1), tevens uitdrukkelijk wordt opgemerkt de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. In het ambtsbericht wordt erop gewezen dat het personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te lopen. De Raad onderstreept dat verzoekende partij echter niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij een dergelijk verhoogd risicoprofiel heeft.

2.2.11. Betreffende de door verzoekende partij aangehaalde informatie inzake de algemene situatie voor christenen en bekeerlingen in Iran en haar bemerking dat zij er onmogelijk haar geloof vrij kan belijden, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij gelet op wat voorafgaat niet heeft aangetoond dat haar christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk daadwerkelijk een (overtuigd) christen te zijn en zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Haar verwijzing naar informatie over de algemene situatie voor christenen en bekeerlingen in Iran is derhalve *in casu* niet dienstig.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien nog steeds geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden vluchtmotieven en de door haar voorgehouden bekering tot het christendom een opportunistisch karakter vertoont waarbij zij niet aantoonbaar dat haar bekering tot het christendom is ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28 september 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat nog steeds geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vluchtmotieven en dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden bekering tot het christendom, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT